

บทที่ 4 ผลการศึกษา

ในการศึกษา เรื่อง พฤติกรรมการใช้จ่ายและการบริโภคของประชาชนในเขตเทศบาล ตำบลปายangk อำเภอน้ำขุ่น จังหวัดลำปาง ในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ดังนี้ คือ วัตถุประสงค์แรก เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้จ่ายและการบริโภคของประชาชน และวัตถุประสงค์ที่สอง เพื่อศึกษาความมีวินัยและการวางแผนเกี่ยวกับการใช้จ่ายทางการเงินรวมถึงเพื่อการศึกษาแนวทางการพัฒนาชุมชนในรูปแบบเศรษฐกิจพอเพียงในการพึ่งตนเอง ผู้ศึกษาได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชาชนกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปายangk อำเภอน้ำขุ่น จังหวัดลำปาง โดยใช้การออกแบบสอบถามจำนวน 400 ชุด ประกอบด้วย คำถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับรายได้ของผู้ตอบแบบสอบถามและบุคคลในครอบครัว และคำถามเกี่ยวกับการซื้อสินค้าอุปโภค บริโภค และที่อยู่อาศัย หลังจากเก็บรวบรวมแบบสอบถามมาได้แล้ว ผู้ศึกษาได้ทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม นำมาวิเคราะห์ได้ครบถ้วน จึงนำเสนอผลการวิเคราะห์ประเมินผลเป็นลำดับ ดังนี้

4.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

การศึกษาข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ที่มีพฤติกรรมการใช้จ่ายและการบริโภคของครัวเรือนซึ่งเป็นลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน ความต้องการอาหารประเภทเนื้อไก่ ต่อสัปดาห์ การรับประทานอาหารประเภทเนื้อหมู หรือเนื้อวัว ภายในครอบครัว ต่อสัปดาห์ การใช้น้ำมันในการเดินทางในชีวิตประจำวันของครอบครัวต่อวัน ยานพาหนะที่ใช้ในปัจจุบัน จำนวนสมาชิกครอบครัวที่อาศัยอยู่ด้วยกัน ด้วยกัน ย่อมเป็นค่าใช้จ่ายในครอบครัวที่มีการใช้เครื่องอุปโภค บริโภคในแต่ละเดือนรวมถึงเรื่องอาหาร พืชผักที่นำมาปรุงเป็นอาหารในชีวิตประจำวัน และอีกส่วนหนึ่งมีการอยู่ร่วมสังคมแบบชนบทก็จะมีสังคมที่มีกิจกรรมร่วมกันเช่น งานประเพณี งานบุญกฐิน ผ้าป่า งานขึ้นบ้านใหม่ งานแต่ง งานบวชในระดับหมู่บ้าน ตำบลตลอดจนถึงต้องดูแลค่าใช้จ่ายการศึกษานูตรหลานและการรักษาพยาบาลคนในครอบครัวทั้งหมดย่อมเป็นค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในชีวิตประจำวันของประชาชนในเขตพื้นที่ทำการศึกษาวิจัย

1) เพศ

กลุ่มตัวอย่างของประชากรในเขตเทศบาลตำบลปงยางคก อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 400 ราย ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 222 คน คิดเป็นร้อยละ 55.5 และเป็นเพศหญิง จำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 44.5 จะสังเกตเห็นได้ว่าจะจำนวนประชากรเพศชายมากกว่าเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 11.0 ดังจะเห็นได้จากตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 เพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

เพศ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ชาย	222	55.5
หญิง	178	44.5
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

2) อายุ

จากการศึกษากลุ่มตัวอย่างของประชากรในเขตเทศบาลตำบลปงยางคก อำเภอห้างฉัตรจังหวัดลำปาง จำนวน 400 ราย ส่วนใหญ่เป็นผู้มีช่วงอายุ 41-50 ปี จำนวน 194 คน คิดเป็น ร้อยละ 48.5 ซึ่งเป็นวัยทำงานและกำลังสร้างฐานะให้กับทางครอบครัว รองลงมาคืออายุ 51-60 ปี มีจำนวน 122 ราย คิดเป็นร้อยละ 30.5 สามารถจัดหาอาชีพเสริมให้กับผู้สูงอายุเพื่อเพิ่มรายได้ให้อีกช่องทางหนึ่งรวมทั้งมีการส่งเสริมด้านสุขภาพ นอกจากนั้นยังมีช่วงอายุ 31-40 ปี จำนวน 43 คนซึ่งเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของครอบครัว จึงมีความจำเป็นต้องให้ความรู้และการฝึกอบรมวิชาชีพในด้านเทคโนโลยี คิดเป็น ร้อยละ 10.8 อายุมากกว่า 60 ปีขึ้นไป จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.0 แสดงว่าสังคมไทยกำลังจะก้าวสู่ผู้สูงอายุควรที่จะให้ความสนใจในด้านสุขภาพให้มากขึ้น อายุ 21-30 ปี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0 อายุ 10-20 ปี จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.3 (ตารางที่ 4.2)

ตารางที่ 4.2 อายุของผู้ตอบแบบสอบถาม

อายุ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
10-20 ปี	5	1.3
21-30 ปี	12	3.0
31-40 ปี	43	10.8
41-50 ปี	194	48.5
51-60 ปี	122	30.5
มากกว่า 60 ปีขึ้นไป	24	6.0
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

3) สถานภาพ

จากการศึกษา กลุ่มตัวอย่างของประชากรในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลปงยางคก อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 400 ราย ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรส จำนวน 310 ราย คิดเป็นร้อยละ 77.5 รองลงมาคือ หม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 18.8 เท่านั้น และเป็นโสดมีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 (ตารางที่ 4.3)

ตารางที่ 4.3 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
โสด	15	3.8
สมรส	310	77.5
หม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่	75	18.8
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

จากผลการศึกษาจะเห็นได้ว่าในเขตเทศบาลตำบลปงยางคก อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง ส่วนใหญ่เป็นผู้มีสถานภาพสมรส แต่มีอัตราการเป็นหม้าย/หย่าร้าง/แยกกันอยู่ค่อนข้างสูงเช่นเดียวกัน ซึ่งมีผลมาจากสภาวะความรับผิดชอบที่มีต่อครอบครัวและการค่าใช้จ่ายที่ไม่สมดุลกับ

รายรับซึ่งเป็นปัญหาหลักของการหย่าร้าง แยกกันอยู่ในชีวิตครอบครัวและถ้าขาดความขยันอดทนต่อการแก้ปัญหาตนเองและต้องมาปรับตัวเข้ากับสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงในยุคระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมที่มีการพัฒนาสู่เศรษฐกิจระบบนายทุนซึ่งมีการลงทุนในกลุ่มประเทศต่างๆ และรวมในประเทศไทย ยุคใหม่ที่มีเทคโนโลยีและการใช้ความรู้เป็นการขับเคลื่อนการพัฒนาในธุรกิจแบบออนไลน์ปัจจุบัน

4) ระดับการศึกษา

จากการศึกษา กลุ่มตัวอย่างประชาชนในเขตเทศบาลตำบลปายangkong อำเภอห้วยฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 400 ราย ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษา จำนวน 178 ราย คิดเป็นร้อยละ 44.5 รองลงมาคือ ระดับมัธยมศึกษา หรือเทียบเท่า (ปวช., ปวส.) จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 33.5 ระดับปริญญาตรี หรือเทียบเท่า จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 18.5 ระดับปริญญาโท หรือสูงกว่า จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 (ตารางที่ 4.4)

ตารางที่ 4.4 ระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษา	178	44.5
ระดับมัธยมศึกษา หรือเทียบเท่า (ปวช. ปวส.)	134	33.5
ระดับปริญญาตรี หรือเทียบเท่า	74	18.5
ระดับปริญญาโท หรือสูงกว่า	14	3.5
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

จากการศึกษาเห็นว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปายangkong อำเภอห้วยฉัตร จังหวัดลำปาง ส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัศึกษามีถึงร้อยละ 44.5 ทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องจัดโครงการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ ด้านงานฝีมือ และจัดให้ทราบถึงพิษภัยจากยาเสพติดให้โทษรวมทั้งการจัดหาทุนการศึกษาเพื่อ ยกกระดับความรู้เพื่อเพิ่มศักยภาพในจัดการแข่งขันเพื่อจะได้พัฒนาบุคลากรในท้องถิ่นให้เพิ่มขึ้น ส่วนระดับมัธยมศึกษา หรือเทียบเท่า (ปวช., ปวส.) ควรมีการจัดหาทุนการศึกษา เพื่อจะได้มีการพัฒนาเพิ่มมากขึ้น ส่วนกลุ่มตัวอย่างบางที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และปริญญาโทค่อนข้างจำกัด

5) อาชีพ

กลุ่มตัวอย่างประชาชนในเขตเทศบาลตำบลปายangk อำเภอน้ำขุ่น จังหวัดลำปาง จำนวน 400 ราย ส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นลูกจ้าง พนักงานบริษัท จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 42.3 รองลงมาคืออาชีพค้าขาย เจ้าของกิจการ ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 30.8 อาชีพรับราชการ จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 22.0 อาชีพอื่นๆ ได้แก่ รับจ้างทั่วไป จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 อาชีพรัฐวิสาหกิจ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.3 (ตารางที่ 4.5)

ตารางที่ 4.5 อาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม

อาชีพ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ข้าราชการ	88	22.0
รัฐวิสาหกิจ	5	1.3
ลูกจ้าง พนักงานบริษัท	169	42.3
ค้าขาย เจ้าของกิจการ ธุรกิจส่วนตัว	123	30.8
อื่นๆ ได้แก่ รับจ้างทั่วไป	15	3.8
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

จากการศึกษาจะเห็นว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปายangk อำเภอน้ำขุ่น จังหวัดลำปาง ส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นลูกจ้าง พนักงานบริษัทเพราะว่าในเขตพื้นที่มีโรงงานไม้ยางพารา โรงงานไม้จามจุรีที่ผลิตเกี่ยวกับเครื่องใช้ในครัวและเฟอร์นิเจอร์ และยังมีโรงงานเซรามิกจำนวนมากเพราะว่าจังหวัดลำปางเป็นแหล่งผลิตดินขาวที่ใช้ในการผลิตเซรามิก ส่วนผู้ที่มีอาชีพค้าขายเจ้าของกิจการ ธุรกิจส่วนตัว ควรจะมีการให้ความรู้ในด้านการผลิตสินค้าให้มีคุณภาพและเป็นที่ตรงกับความต้องการของตลาดหรือมีการผลิตในรูปแบบที่เรียกว่า (Just in Time) ซึ่งทำให้ไม่ต้องมีสินค้าที่ต้องเก็บค้างสต็อกหรือผลิตเพื่อรอจำหน่ายรวมทั้งมีการส่งเสริมการทำให้เกิดมูลค่าเพิ่มในตัวสินค้า เช่น การทำตลาดขายลงบนสินค้า การใส่เรื่องราวความเป็นวัฒนธรรมท้องถิ่นพื้นบ้าน การเล่าเรื่องราวประวัติศาสตร์ลงในตัวสินค้า เพื่อสร้างความแตกต่าง แต่จะมีบางส่วนที่เป็นข้าราชการและส่วนมากมีอาชีพรับจ้างทางหน่วยงานปกครองท้องถิ่นก็สามารถเรียนเชิญผู้ที่มีความรู้และมีประสบการณ์มาเพื่อมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมต่อไป

6) จำนวนสมาชิกที่อยู่อาศัยด้วยกันในครอบครัว

กลุ่มตัวอย่างประชาชนในเขตเทศบาลตำบลปรางค์กู่ อำเภอห้วยฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 400 ราย ส่วนใหญ่จำนวนสมาชิกในครอบครัวที่อยู่อาศัยด้วยกัน คือ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 29.5 รองลงมา จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 27.3 จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5 จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 15.8 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4.8 จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 0.5 จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 0.3 (ตารางที่ 4.6)

ตารางที่ 4.6 จำนวนสมาชิกในครอบครัวที่อยู่อาศัยด้วยกันของผู้ตอบแบบสอบถาม

จำนวนสมาชิกในครอบครัวที่อยู่อาศัยด้วยกัน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1 คน	19	4.8
2 คน	70	17.5
3 คน	109	27.3
4 คน	118	29.5
5 คน	63	15.8
6 คน	18	4.5
7 คน	1	.3
8 คน	2	.5
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

ในปัจจุบันครอบครัวไทยส่วนใหญ่จะมีขนาดเล็กลงสืบเนื่องมาจากการครองชีพที่สูง เช่น ค่าอาหาร ค่าเสื้อผ้า ค่าใช้จ่ายในการเดิน ค่าการรักษาพยาบาล และตลอดจนค่าใช้จ่ายอื่นๆ ของประชาชน

ดังนั้น จะเห็นว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปรางค์กู่ อำเภอห้วยฉัตร จังหวัดลำปาง ส่วนใหญ่มีสมาชิกในครอบครัวที่อยู่อาศัยด้วยกัน จำนวน 3-4 คน เกี่ยวข้องกันในฐานะสามี ภรรยา และลูก แต่มีบางครอบครัวที่อยู่ด้วยกันเป็นครอบครัวใหญ่ จำนวน 7-8 คน จากการสังเกต พบว่า ประกอบด้วย สามี ภรรยา ปู่ ย่า ตา ยาย ลูก และหลาน โดยมีลักษณะเป็นครอบครัวขยายที่มีความสัมพันธ์กันอย่างอบอุ่น ที่เป็นลักษณะของสังคมไทยแต่ดั้งเดิม แต่ปัจจุบันก็แทบจะหมดไปจากในสังคมไทย

4.2 รายได้ของครัวเรือน

การศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับรายได้ของประชาชนจากกลุ่มตัวอย่างในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลปายangkong ประกอบด้วย รายได้ประจำพร้อมเงินพิเศษอื่นๆเช่นค่าเบี้ยขยัน ค่าช่วยเหลือน้ำมันในการเดินทางไปทำงาน และรายได้จากบุคคลในครอบครัวเดียวกัน

1) รายได้ประจำ และเงินได้อื่นจากผู้ตอบแบบสอบถาม

จากการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างประชาชนในเขตเทศบาลตำบลปายangkong อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 400 ราย ส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนเป็นจำนวนเงิน 5,000-10,000 บาท จำนวน 205 คน คิดเป็นร้อยละ 51.3 รองลงมาคือ มีรายได้ที่ต่ำกว่า 5,000 บาท มีจำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 22.0 ส่วนผู้ที่มีรายได้ 10,001-15,000 บาท จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 และรายได้ 25,001 บาทขึ้นไป จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 5.8 รายได้ 15,001-20,000 บาท จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0 รายได้ 20,001-25,000 บาท จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5

ในกรณีของรายได้พิเศษอื่นๆ กลุ่มตัวอย่างที่ ส่วนใหญ่ไม่มีรายได้พิเศษมี จำนวน 262 คน คิดเป็นร้อยละ 65.5 เพราะว่า ประชาชนส่วนใหญ่ทำงานในโรงงานทั่วไปและมีการย้ายที่ทำงานบ่อยๆครั้งอีกทั้งมีตำแหน่งงานอยู่ระดับชั้นแรงงานนอกจากนั้นก็มีกลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้พิเศษอื่นๆ นอกเหนือจากรายได้ประจำ คือ 1,000-1,500 บาท จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 ก็ถือว่ามีความมั่นคงในหน้าที่งานมีระดับการศึกษาดีขึ้นมาตามลำดับ รองลงมาคือ รายได้ต่ำกว่า 1,000 บาท จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 8.0 รายได้ 2,001-2,500 บาท จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0 รายได้ 3,001 บาทขึ้นไป จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 รายได้ 2,501 -3,000 บาท จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.0 และรายได้ 1,501-2,000 บาท จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.3

นอกจากนั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีรายได้จากเงินโบนัสประจำปี มีจำนวนถึง 348 คน คิดเป็น ร้อยละ 87.0 แสดงให้เห็นถึงมีกลุ่มประชาชนที่มีการเคลื่อนย้ายงานบ่อยครั้งร่วมกับกลุ่มผู้ที่มีอายุในช่วง 51-60 ปี ที่ว่างงานอยู่บ้านและดูแลลูกหลานให้กับกลุ่มวัยทำงานจากการศึกษา ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้จากเงินโบนัสประจำปี 1,501-2,000 บาท จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 รองลงมา คือ 1,000-1,500 บาท จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 และผู้ที่มีรายได้ 3,001 บาทขึ้นไป จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.8 ต่ำกว่า 1,000 บาท จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 2,001-2,500 บาทและ 2,501 -3,000 บาท จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.3 (ตารางที่ 4.7)

ตารางที่ 4.7 รายได้ประจำ หรือเงินได้อื่น ของผู้ตอบแบบสอบถาม

รายได้ของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน(คน)	ร้อยละ
รายได้ประจำ หรือเงินเดือน		
ต่ำกว่า 5,000 บาท	88	22.0
5,000-10,000 บาท	205	51.3
10,001-15,000 บาท	50	12.5
15,001-20,000 บาท	20	5.0
20,001-25,000 บาท	14	3.5
25,001 บาทขึ้นไป	23	5.8
รายได้พิเศษอื่น		
ต่ำกว่า 1,000 บาท	32	8.0
1,000-1,500 บาท	43	10.8
1,501-2,000 บาท	5	1.3
2,001-2,500 บาท	28	7.0
2,501 -3,000 บาท	12	3.0
3,001 บาทขึ้นไป	18	4.5
ไม่มีรายได้พิเศษ	262	65.5
เงินโบนัสประจำปี		
ต่ำกว่า 1,000 บาท	6	1.5
1,000-1,500 บาท	15	3.8
1,501-2,000 บาท	18	4.5
2,001-2,500 บาท	1	0.3
2,501 -3,000 บาท	1	0.3
3,001 บาทขึ้นไป	11	2.8
ไม่มี	348	87.0

ที่มา : จากการสำรวจ

2) รายได้จากบุคคลอื่นในครอบครัว

จากแบบสำรวจกลุ่มตัวอย่างประชาชนในเขตเทศบาลตำบลปงยางคก อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 400 ราย ส่วนใหญ่ไม่มีรายได้จากบุคคลอื่นภายในครอบครัว จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 27.0 ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่า ครอบครัวมีขนาดเล็กลง จากการสำรวจทำให้เป็นที่น่าสังเกตว่าภาระของหัวหน้าครอบครัวที่จะต้องรับภาระในค่าใช้จ่ายและดูแลสมาชิกเพียงคนเดียวจึงส่งผลทำให้มีการหย่าร้างหรือหย่าร้างมีจำนวนมากถึง ร้อยละ 18.5 ส่วนครอบครัวที่มีรายได้จากบุคคลอื่นในครอบครัวที่สามารถช่วยจุนเจือค่าใช้จ่ายในครอบครัวของผู้ที่มีรายได้ 4,501 บาทขึ้นไปก็ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ปานกลางมีจำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 17.3 รองลงมาคือ 3,001-3,500 บาท จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12.0 ส่วนรายได้ 4,001-4,500 บาท จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.3 นอกนั้นก็ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำกว่า 1,000 บาท จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 10.5 จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3 ในขณะที่ผู้ที่มีรายได้ 1,000-1,500 บาท จำนวน 27 คน คิดเป็น ร้อยละ 6.8 รายได้ 1,501-2,000 บาท จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 รายได้ 2,501 -3,000 บาท และรายได้ 2,001-2,500 บาท จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.8 จากการสำรวจ ประชาชนจะมีรายได้ของบุคคลอื่นในครอบครัวแตกต่างกันไป แต่ก็เป็นที่น่าสังเกตว่ากลุ่มผู้ที่มีช่วงอายุ 50- 60 ปีก็ยังมีรายได้เสริมที่สามารถมาชดเชยค่าใช้จ่ายในครอบครัวเพราะว่ามีการทำการเกษตรประจำปีเข้ามาเสริมค่าใช้จ่ายได้ (ตารางที่ 4.8)

ตารางที่ 4.8 รายได้จากบุคคลอื่นในครอบครัว ของผู้ตอบแบบสอบถาม

รายได้จากบุคคลอื่น	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 1,000 บาท	42	10.5
1,000-1,500 บาท	27	6.8
1,501-2,000 บาท	16	4.0
2,001-2,500 บาท	7	1.8
2,501 -3,000 บาท	29	7.3
3,001-3,500 บาท	48	12
3,5001-4,000 บาท	9	2.3
4,001-4,500 บาท	45	11.3
4,501-บาทขึ้นไป	69	17.3
ไม่มี	108	27.0
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

จะเห็นได้ว่าบุคคลในครอบครัวของประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปงยางคก ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ไม่มีรายได้เสริม จึงอนุมานได้ว่า อาจเป็นผลมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ในครอบครัวประกอบด้วย ภรรยาที่เป็นแม่บ้าน และลูกที่กำลังอยู่ในวัยเรียน ดังนั้นรายได้ส่วนใหญ่จึงมาจากหัวหน้าครอบครัวเท่านั้น

4.3 ค่าใช้จ่ายในครัวเรือน

1) ความต้องการอาหารประเภทเนื้อไก่

จากการศึกษาประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปงยางคก อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 400 ราย ส่วนใหญ่ มีความต้องการรับประทานอาหารประเภทเนื้อไก่ต่อสัปดาห์ คือ 1-2 กิโลกรัม จำนวน 283 คน คิดเป็นร้อยละ 70.8 รองลงมา คือ 5-6 กิโลกรัม จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 15.0 ต้องการ 3-4 กิโลกรัม จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 และไม่แน่นอน จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 (ตารางที่ 4.9)

ตารางที่ 4.9 ความต้องการอาหารประเภทเนื้อไก่ ต่อสัปดาห์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ความต้องการอาหารประเภทเนื้อไก่ต่อสัปดาห์	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1-2 กก.	283	70.8
3-4 กก.	43	10.8
5-6 กก.	60	15.0
อื่นๆ ได้แก่ ไม่แน่นอน	14	3.5
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

ในการสำรวจจะเห็นได้ว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปงยางคกส่วนใหญ่มีความต้องการอาหารประเภทเนื้อไก่ในปริมาณที่เหมาะสม และในปัจจุบันเป็นอาหารที่ทำได้ง่าย โดยจะมีจำหน่ายอยู่ทุกหนทุกแห่งในรูปแบบของอาหารสด หรือในรูปแบบของอาหารแปรรูป เช่น ไก่ย่าง ไก่ทอด ของบริษัทซีพี ซึ่งเป็นอาหารที่ที่มีจำหน่ายตามตลาดสดทั่วไป จากการสังเกตความนิยมรับประทานเนื้อไก่ของประชากรในพื้นที่นิยมรับประทานไก่ย่าง ไก่ทอด เพราะมีความสะดวกหาซื้อได้ง่ายจากหลังการเลิกทำงาน โดยมีแม่ค้าในหมู่บ้านมาขายในตลาดประจำหมู่บ้าน แต่เป็นที่สังเกตว่าเนื้อไก่ที่นำมาทำการปรุงแต่งในการทอดหรือปิ้งย่างนั้นกลุ่มแม่ค้าต้องไปซื้อ

จากกลุ่มฟาร์มของบริษัทซีพี หรือบริษัทเบทาโก จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจที่ควรส่งเสริมให้ประชาชนในพื้นที่มีการเลี้ยงไก่เพื่อการบริโภคเองในชุมชน และจากสำรวจการรับประทานอาหารประเภทเนื้อไก่ต่อสัปดาห์ของผู้ตอบแบบสอบถามพบว่ามีบริโภคประมาณ 1-2 กิโลกรัม จนถึงมากกว่า 6 กิโลกรัม และพบว่ามีจำนวนหนึ่งที่บริโภคเนื้อไก่ไม่แน่นอน ซึ่งไม่ทราบว่าในแต่ละสัปดาห์จะมีการบริโภคกี่กิโลกรัม

จากจำนวนประชาชนที่บริโภคอาหารประเภทเนื้อสัตว์แต่ละกิโลกรัมไม่เท่ากันพอจะอนุมานข้อมูลจากการบริโภคเนื้อไก่จากพื้นที่มาปรับเปลี่ยนให้มีการส่งเสริมอาชีพเลี้ยงไก่เพื่อการบริโภคเองในเขตเทศบาลตำบลปายangk โดยคิดคำนวณจากประชาชน จำนวน 9529 คนจะมีความต้องการบริโภคเนื้อไก่ดังนี้

ประชาชน 128 คน มีความต้องการบริโภคเนื้อไก่	12	กิโลกรัม
ประชาชน 9,529 คน มีความต้องการบริโภคเนื้อไก่ $(12 * 9,529)/128$	893	กิโลกรัม
ประชาชน 9529 คน อนุมานความต้องการบริโภคเนื้อไก่ 893 กิโลกรัมราคา กิโลกรัมละ 65 บาท		
คิดเป็นเงิน 5,8067.34 บาท/สัปดาห์		

(ตารางที่ 4.10 การรับประทานอาหารประเภทเนื้อหมูหรือเนื้อวัว ภายในครอบครัวต่อเดือนผู้ตอบแบบสอบถาม)

จากตัวเลขแบบสอบถามถึงความต้องการบริโภคเนื้อหมูหรือเนื้อวัว ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าการรับประทานเนื้อหมูหรือเนื้อวัวนั้นที่มาจากบริษัทนายทุน หรือมาจากเพื่อนบ้านเป็นส่วนใหญ่ เพราะในปัจจุบันไม่มีชาวบ้านเลี้ยงวัวแล้ว ส่วนใหญ่จะเข้าไปทำงานในสถานประกอบการหรือโรงงานนิคมอุตสาหกรรม ฉะนั้นเทศบาลตำบลควรมีการส่งเสริมการทำเกษตรแบบผสมผสาน หรือหานักวิชาการมาให้ความรู้ในการทำเกษตรแบบวิถีที่สามารถลดต้นทุนได้ เช่น จากตารางสามารถสร้างงานในกลุ่มผู้เลี้ยงหมูเพื่อบริโภคเองได้ในท้องถิ่น โดยการส่งเสริมจากหน่วยงานเทศบาลตำบล หรือมีการทำแผนงานเพื่อเตรียมความพร้อมรับมือต่อสถานการณ์ต่อความผันผวนของภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นทุกประเทศทั่วโลกในปัจจุบัน ทำให้เกิดการสูญเสียแหล่งอาหาร ทรัพยากร พลังงาน รวมทั้งทรัพย์สินและเป็นลดค่าใช้จ่ายเพิ่มรายได้ในชุมชน

ดังนั้นควรจะมีการดำเนินงานภายใต้แนวคิดแบบเศรษฐกิจแบบพึ่งตนเอง โดยที่การผลิตและการบริหารหรือการส่งเสริมอาชีพทางเศรษฐกิจในการเลี้ยงไก่ เลี้ยงหมูหรือการปลูกผักปลอดสารเคมี โดยการส่งเสริมให้มีการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นผสมผสานกับการสร้างสรรค์เศรษฐกิจสมัยใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับการใช้จ่ายและการบริโภคในท้องถิ่นนั้นหมายถึงเงินที่ต้องจ่ายออกไปจากท้องถิ่นทั้งสิ้น ไม่ว่าจะจ่ายในรูปแบบใดก็ตาม การซื้ออาหารในการบริโภคหรือ ซื้อปุ๋ยเคมี เป็นต้น

ในการลดค่าใช้จ่ายนั้นมีวิธีการจัดการหลายรูปแบบ โดยการนำข้อมูลที่ศึกษามาวิเคราะห์ หาความต้องการซื้อและความต้องการขายของระบบชุมชนนั้นให้สอดคล้องกันวิถีชีวิตวัฒนธรรม ในการเรียนรู้ถึงกระบวนการต่างๆ เพื่อการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีให้กับชุมชนในการพึ่งตนเอง รวมถึงการอยู่ร่วมกันในสังคมแบบพึ่งพาซึ่งกันและกัน รวมถึงการเรียนรู้ถึงระบบธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม ที่สามารถนำมาเป็นต้นทุนในการดำเนินงานถึงด้านการผลิต การบริหารจัดการ การตลาดและ ด้านวัฒนธรรมที่มีอยู่เดิมเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อส่วนรวมทั้งในปัจจุบันและอนาคตไม่ว่าโลกจะมีการพัฒนาก้าวหน้าไปไกลขนาดไหน แต่ในความเป็นจริงของความอยู่รอดในสังคมที่มีความสุขนั้น ไม่ได้ถือว่าต้องมีเทคโนโลยีที่ทันสมัยตลอดไป ความสุขที่เกิดจากความเป็นอย่างพอเพียงนั้น จะทำให้เกิดจิตใจที่ดีงามของสังคมและการอยู่ร่วมกันอีกด้วย

2) ความต้องการอาหารประเภทเนื้อหมูหรือเนื้อวัวต่อสัปดาห์

จากการออกแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่างประชาชนในเขตเทศบาลตำบลปายangk อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 400 ราย ประชาชนส่วนใหญ่ มีความต้องการอาหารประเภทเนื้อหมูหรือเนื้อวัวต่อเดือน จำนวน 1-2 กิโลกรัม จำนวน 268 คน คิดเป็นร้อยละ 67.0 รองลงมาคือ 5-6 กิโลกรัม จำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 25.8 และ 3-4 กิโลกรัม จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 7.3 (ตารางที่ 4.10)

ตารางที่ 4.10 ความต้องการอาหารประเภทเนื้อหมูหรือเนื้อวัวในครอบครัวต่อสัปดาห์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ความต้องการอาหารประเภทเนื้อหมูหรือเนื้อวัว	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1-2 กก.	268	67.0
3-4 กก.	29	7.3
6-8 กก.	103	25.8
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

จะเห็นว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตการศึกษาส่วนใหญ่มีความต้องการอาหารประเภทเนื้อหมูหรือเนื้อวัวในปริมาณที่น้อยกว่าการบริโภคเนื้อไก่ ซึ่งปัจจุบันอาหารประเภทเนื้อหมูหรือเนื้อวัวเป็นอาหารที่หาได้ง่ายเช่นเดียวกัน โดยจะมีจำหน่ายอยู่ทั่วไปในรูปแบบของอาหารสด หรือในรูปแบบของอาหารแปรรูป เช่น หมูปรุง เนื้อย่าง หรือแม้แต่อาหารประเภทไส้

กรอกยังมีการใช้เนื้อวัว หรือเนื้อหมูเป็นส่วนประกอบอุตสาหกรรมของโรงงานทำแฮม จากการสังเกตความนิยมรับประทานเนื้อหมู หรือเนื้อวัว มีหลายรูปแบบที่มาจากการแปรรูปอาหารของประชากรในพื้นที่ พบว่านิยมรับประทานหมูปิ้ง หมูทอด เนื้อย่าง และอาหารประเภทลาบหมู ลาบวัว ที่เป็นอาหารพื้นเมืองที่หารับประทานได้ง่ายทั้งนี้เป็นที่น่าสังเกตว่าในปัจจุบันเนื้อที่มีแม่ค่านำมาขายตามตลาดเป็นเนื้อที่มาจากบริษัทหรือฟาร์มในจังหวัดนครปฐม อ่างทอง อุทัยธานี และชัยนาท ซึ่งถูกเลี้ยงโดยกลุ่มนายทุนหรือฟาร์มขนาดใหญ่ที่ผลิตอาหารสัตว์ที่มีสารเร่งการเจริญเติบโตและมีส่วนผสมของสารเคมีเจือปนในหมูมีเนื้อแดงนำรับประทานเป็นต้น

3) การใช้น้ำมันในการเดินทางต่อวัน

จากการศึกษาออกแบบสำรวจ ประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปรางค์กู่ อำเภอห้วยฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 400 ราย ส่วนใหญ่ มีการใช้น้ำมันในการเดินทางต่อวัน ประมาณวันละ 50- 100 บาทมีจำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 44.0 นอกจากนั้นคือ ใช้น้ำมันต่อวัน 200 -300 บาท จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 22.3 และใช้น้ำมันต่อวัน 100-200 บาท จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 22.0 ส่วนผู้ที่ใช้น้ำมันต่อวัน 300-400 บาท จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 7.8 ยังมีผู้ที่ใช้น้ำมันต่อวันมากกว่า 500 บาท จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.0 (ตารางที่ 4.11)

ตารางที่ 4.11 การใช้น้ำมันในการเดินทางต่อวันของผู้ตอบแบบสอบถาม

การใช้น้ำมันต่อวัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
50- 100 บาท	176	44.0
100-200 บาท	88	22.0
200 -300 บาท	89	22.3
300-400 บาท	31	7.8
มากกว่า 500 บาท	16	4.0
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

จากข้อมูลในการสำรวจจะเห็นได้ว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปรางค์กู่ ส่วนใหญ่ มีการน้ำมันต่อวันประมาณ 50- 100 บาท แสดงให้เห็นถึงการใช้ชีวิตของประชากรในพื้นที่จะเดินทางไปทำงานเป็นประจำวัน ตามโรงงาน หรือบริษัทใกล้ๆบ้านเมื่อมีความจำเป็นเท่านั้นที่จะใช้รถยนต์ในการเดินทาง จากการสอบถามและสังเกต พบว่า การเดินทางไปทำกิจกรรม

หรือถูกระในพื้นทีของประชากรหากไม่ไกลนัก็เจะเเดินเท้า หรือใช้รถจักรยานเป็นพาหนะในการเดินทาง ส่วนการใช้น้ำมันที่มี จำนวนมากขึ้นจะเป็นบุคคลที่เดินทางไปทำงานในระยะทางประมาณ 15- 25 กิโลเมตร หรือพื้นที่จะต้องเดินทางไปไกลโดยเดินทางด้วยรถยนต์ และผู้ที่ทำไร่ทำสวนที่มี ความจำเป็นในการสูบน้ำเพื่อใช้ในการเกษตร

4) ยานพาหนะที่ใช้ในปัจจุบัน

ในการศึกษาออกแบบสอบถามประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปงยางคก อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 400 ราย ทราบว่าการใช้ยานพาหนะในการเดินทางไปทำธุระ หรือไปทำงาน คือรถยนต์ส่วนตัวเป็นส่วนใหญ่มี จำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 52.3 รองลงมาคือ รถจักรยานยนต์ จำนวน 191 คน คิดเป็นร้อยละ 47.8 (ตารางที่ 4.12)

ตารางที่ 4.12 ยานพาหนะที่ใช้ในปัจจุบันของผู้ตอบแบบสอบถาม

ยานพาหนะที่ใช้ในปัจจุบัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รถยนต์ส่วนตัว	209	52.3
รถจักรยานยนต์	191	47.8
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

จากการศึกษาและสังเกต ประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปงยางคก ส่วนใหญ่มีรถยนต์ รถจักรยานยนต์ และจะใช้เป็นยานพาหนะในการเดินทาง โดยเฉพาะผู้ที่ประกอบอาชีพข้าราชการ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ ส่วนผู้ที่ประกอบอาชีพอื่น จะมีรถยนต์ รถจักรยานยนต์ เช่นเดียวกัน เมื่อพิจารณาถึงความจำเป็น แล้วความจำเป็นในการใช้ยังมีน้อย แต่ที่ต้องมีไว้ซึ่งเมื่อมีความจำเป็นที่เร่งด่วนในเวลากลางยามเจ็บป่วยขึ้นมาและเป็นค่านิยมที่แสดงถึงฐานะในสังคมของคนไทยในสังคมปัจจุบัน

5) ค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภค

ในการศึกษาออกแบบสำรวจประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปงยางคก อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 400 ราย ทราบว่ามีค่าใช้จ่ายทางด้านสาธารณูปโภค เช่น ค่าประปา ไฟฟ้า โทรศัพท์มากถึง 300-400 บาท จำนวน 149 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 37.3 รองลงมา มีค่าใช้จ่าย 500-600 บาท จำนวน 117 ครั้วเรือน คิดเป็นร้อยละ 29.3 มีค่าใช้จ่ายมากกว่า 600 บาท

ขึ้นไป จำนวน 73 คน คิดเป็น ร้อยละ 18.2 และสาธารณูปโภคประเภทอื่นที่ไม่ใช่ค่าประปา ไฟฟ้า โทรศัพท์ เช่น ค่าเก็บขยะ ค่าอินเทอร์เน็ต ค่าสัญญาณดาวเทียม จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 15.2 (ตารางที่ 4.13)

ตารางที่ 4.13 ค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภคของผู้ตอบแบบสอบถาม

ค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภค	จำนวน(คน)	ร้อยละ
300-400 บาท	149	37.3
500-600 บาท	117	29.3
มากกว่า 600 บาทขึ้นไป	73	18.2
อื่นๆ	61	15.2
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

จากการสำรวจจะเห็นว่า ค่าใช้จ่ายด้านสาธารณูปโภคค่าประปาไฟฟ้า โทรศัพท์ ประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปงยางคก ที่มีค่าใช้จ่ายอยู่ในระดับของผู้มีรายได้ช่วง 5000 บาท ที่อาจถือได้ว่าเป็นค่าใช้จ่ายที่จำเป็นต่อชีวิตประจำวันแล้ว ยังมีค่าใช้จ่ายอื่นๆ เช่น ค่าเก็บขยะ ตลอดจนค่าอินเทอร์เน็ต และค่าสัญญาณดาวเทียม ที่เป็นที่ยอมรับนอกเหนือทีวี ที่มีอยู่ทั่วไป

6) ค่าใช้จ่ายด้านเครื่องแต่งกาย

จากแบบสำรวจ ประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปงยางคก อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 400 ราย ส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายด้านเครื่องแต่งกายต่อเดือนคือ 300-400 บาท จำนวน 207 คน คิดเป็นร้อยละ 51.8 รองลงมาคือ 500-600 บาท จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 26.3 ส่วนใช้จ่ายมากกว่า 600 บาท ขึ้นไป จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 18.8 และมีค่าใช้จ่าย 100-200 บาท จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.3 (ตารางที่ 4.14)

ตารางที่ 4.14 ค่าใช้จ่ายด้านเครื่องแต่งกายของผู้ตอบแบบสอบถาม

ค่าใช้จ่ายด้านเครื่องแต่งกาย	จำนวน(คน)	ร้อยละ
100-200 บาท	13	3.3
300-400 บาท	207	51.8
500-600 บาท	105	26.3
มากกว่า 600 บาทขึ้นไป	75	18.8
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

ดังนั้น จึงอนุมานได้ว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่าง มีการซื้อหาเครื่องแต่งกายเป็นประจำทุกเดือน ซึ่งจะเห็นได้จากค่าใช้จ่ายด้านเครื่องแต่งกายที่มีอยู่ระหว่าง 300-400 บาท และระหว่าง 500-600 บาทต่อเดือน ปัจจุบันจะเห็นได้ว่ามีตลาดคลองถมที่มีการเดินสายตั้งตลาดเคลื่อนที่ไปตามสถานที่ต่างๆในรอบ 1 ครั้งต่อสัปดาห์และยังรวมถึงห้างสรรพสินค้าเกิดขึ้นเป็นจำนวนมากทั้งสี่มุมเมืองของจังหวัดลำปางและมีรูปแบบของการทำการตลาดแผนใหม่ที่มีการประชาสัมพันธ์ถึงในบ้านไม่ว่าจะรูปแบบ โฆษณาทีวี ขยายตรง ระบบขายผ่าน มีเอกสารมาให้ดูก่อน อินเทอร์เน็ตหรือการในระบบ (E-Marketing) และระบบบัตรเครดิตจะเห็นได้ว่าผู้บริโภคในปัจจุบันจะมีแต่งกายเลียนแบบแฟชั่นตะวันตก เช่น ประเทศเกาหลี ญี่ปุ่น จีน โดยยึดติดกับการบริโภคนิยมในสินค้าที่มีแบรนด์เนม ยี่ห้อต่างประเทศ เป็นต้น

7) ค่าใช้จ่ายด้านการเลี้ยงชีพต่อเดือน

จากการศึกษาออกแบบสอบถามประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปงยางคก อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 400 ราย ยังให้ความหวังในการดำรงชีวิตแบบคาดเคาหลงเชื่อในเรื่องโชคลาภบุญที่มีการสร้างในสมัยก่อนทำให้มีค่าใช้จ่ายด้าน การเลี้ยงชีพ ในการซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาล หวยไต้ดิน ต่อเดือน คือ 300-400 บาท จำนวน 207 คน คิดเป็นร้อยละ 51.8 ซึ่งเป็นปริมาณที่มากและอาจจะมากขึ้นตามลำดับ รองลงมา คือ 100-200 บาท จำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 44.5 มากกว่า 600 บาทขึ้นไป (ตารางที่ 4.15)

ตารางที่ 4.15 ค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดูต่อเดือนของผู้ตอบแบบสอบถาม

ค่าใช้จ่ายด้านการเลี้ยงดู	จำนวน(คน)	ร้อยละ
100-200 บาท	178	44.5
300-400 บาท	207	51.8
500-600 บาท	0	0.0
มากกว่า 600 บาทขึ้นไป	15	3.8
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

ดังนั้น จึงอนุมานได้ว่า การเลี้ยงดูเป็นความหวังของประชาชนระดับล่างยังเป็นความหวังในการเพิ่มรายได้ให้กับครอบครัว ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการดำเนินชีวิตของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลปายกอก ที่ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายขาดการวางแผนในการดำเนินชีวิต นอกจากการประกอบอาชีพด้านการเกษตรกรรมของตนเองที่มีรายได้ไม่แน่นอนอาจจะมีปัญหาจากภัยธรรมชาติ ฝนไม่ตกตามฤดูกาลหรือภัยจากน้ำท่วม มีแต่ความหวังในการเลี้ยงชีพ โดยมีความหวังที่จะได้เงินมาอีกทางหนึ่งจากข้อมูลแบบสำรวจในความต้องการเงินมาโดยการเลี้ยงชีพในกลุ่มคนคิดเป็นร้อยละ 51.8 % ที่ต้องจ่ายเงินในสิ่งที่ไม่จำเป็นถึงเดือนละ 300 – 400 บาท จำนวน 207 คน จากผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 ราย ทำให้เกิดการสูญเสียเงินโดยไม่เกิดประโยชน์ จากกลุ่มตัวอย่างพออนุมานได้ดังนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับประชาชนในเขตเทศบาลตำบลปายกอกอายุ 20 ปีขึ้นไป จำนวน 6,000 คน การเลี้ยงชีพ 207 คน ต้องจ่ายเงิน 300 บาท ดังนั้นถ้ามี 6,000 คน ต้องจ่ายเงิน $(300 * 6,000) = 1,800,000$ บาท ประชาชนอายุ 20 ปีขึ้นไป จำนวน 6,000 คนต้องจ่ายเงินประมาณเดือนละ 1,800,000 บาท

นอกจากนี้ ยังมีค่าใช้จ่ายทางสังคมในชุมชนซึ่งไม่สามารถควบคุมได้ เช่น งานพิธีกรรม งานประเพณีต่างๆ ถือเป็นรายจ่ายที่ควรมีการวางแผนให้สอดคล้องกับรายได้ของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลปายกอก ซึ่งสามารถนำไปสู่การแก้ปัญหาต่างๆ ของการเป็นหนี้ในระบบและหนี้นอกระบบรวมทั้งสถาบันการเงินอื่นๆ

8) รายจ่ายทางด้านภาษีสังคม

พบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปงยางคก อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปางจำนวน 400 ราย มีรายจ่ายทางด้านภาษีสังคม เช่น งานแต่ง งานทอดกฐิน ทอดผ้าป่าต่อเดือนมากที่สุด คือ มากกว่า 300-400 และ 600- 100 บาท ต่อเดือน เท่ากับจำนวน 270 คน คิดเป็นร้อยละ 67.8 รองลงมาคือ 500-600 บาท จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 32.5 (ตารางที่ 4.16)

ตารางที่ 4.16 รายจ่ายทางด้านภาษีสังคมของผู้ตอบแบบสอบถาม

รายจ่ายด้านภาษีสังคม	จำนวน(คน)	ร้อยละ
100-200 บาท	0	0.0
300-400 บาท	135	33.8
500-600 บาท	130	32.5
มากกว่า 600 -1000 บาทขึ้นไป	135	33.8
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

รายจ่ายด้านภาษีสังคม ถือเป็นรายจ่ายหลักอีกประการหนึ่ง โดยเฉพาะสังคมในชนบทที่มีความรู้จักกันดีและมีการช่วยเหลือกันในสังคมท้องถิ่นที่มีมาตั้งแต่ยาวนานเช่นงานบุญหรืองานการกุศล งานแต่ง งานทอดกฐิน ทอดผ้าป่า ตลอดจนงานขึ้นบ้านใหม่ หรืองานบวช ประชาชนในชนบทจะถือว่าเป็นงานที่ต้องให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งถือว่าเป็นงานที่หลีกเลี่ยงไม่ได้จึงทำให้มีรายจ่ายเป็นจำนวนเงิน 300-400 บาท คิดเป็นร้อยละ 33.8

9) ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล

จากการสำรวจออกแบบสอบถามประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปงยางคก อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 400 ราย ส่วนใหญ่ มีค่าใช้จ่ายด้านการรักษาพยาบาลของครอบครัวต่อเดือนมากถึงเดือนละ 300-400 บาท จำนวน 221 ราย คิดเป็นร้อยละ 55.3 รองลงมาคือ มีค่าใช้จ่าย 100-200 บาท จำนวน 89 คนคิดเป็นร้อยละ 22.3 มีค่าใช้จ่าย 500-600 บาท จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 18.8 และค่าใช้จ่ายอื่น จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 (ตารางที่ 4.17)

ตารางที่ 4.17 ค่าใช้จ่ายด้านการรักษาพยาบาลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ค่าใช้จ่ายด้านการรักษาพยาบาล	จำนวน(คน)	ร้อยละ
100-200 บาท	89	22.3
300-400 บาท	221	55.3
500-600 บาท	75	18.8
อื่นๆ	15	3.8
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

จากผลการศึกษาค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ทำให้ทราบถึงปัญหาในการรักษาสุขภาพของประชาชนในเขตพื้นที่ตำบลปรางค์กู่ จะต้องมีการส่งเสริมให้ความรู้เกี่ยวกับการได้ใช้สวัสดิการของภาครัฐและเข้าถึงการให้บริการของหน่วยงานเทศบาลตำบลที่จะต้องจัดหางบประมาณเข้าดูแลสภาพแวดล้อมสาธารณสุขปลอดภัยและการได้รับประทานอาหารที่ไม่ถูกสุขอนามัย ตลอดจนภัยจากสารเคมีหรือยาฆ่าแมลงที่มาจากพืชผักทำให้เกิดการเจ็บป่วยเป็นปัญหาสะสมที่จะต้องมาแก้ไขปลายเหตุต้องงบประมาณในการรักษาซึ่งถือว่าเป็นรายจ่ายหลักอีกประการหนึ่ง และถือว่าเป็นค่าใช้จ่ายที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เช่นเดียวกันอย่างไรก็ตามยังพบว่า ประชากรกลุ่มตัวอย่างมีค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลที่อื่นในเวลาตอนเย็นหรือไปใช้สถานบริการคลินิก ที่นอกเหนือจากที่ระบุไว้เพราะว่าเป็นช่วงเวลาที่สามารถลงงานได้จึงได้ไปใช้ในตอนเย็น ซึ่งทำให้เกิดเป็นค่าใช้จ่ายแต่ก็มีส่วนน้อยคิดเป็นร้อยละ 3.8 หรือเป็นกลุ่มประชากรที่มีฐานะค่อนข้างดีขึ้นที่มีความต้องการความสะดวกสบายมีผู้มาใช้บริการน้อยกว่าสถานบริการในพื้นที่ตำบล

10) ค่าใช้จ่ายในการศึกษาบุตร

จากการสอบถามประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปรางค์กู่ อำเภอห้วยฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 400 ราย ส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายสำหรับการศึกษานบุตรเดือนละ 2,001-3,500 บาท จำนวน 235 ราย คิดเป็นร้อยละ 58.8 รองลงมาคือ มากกว่า 5,500 ขึ้นไป จำนวน 60 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.0 ค่าใช้จ่าย 500-2,000 บาท จำนวน 46 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.5 ค่าใช้จ่าย 4,501- 5,500 บาท จำนวน 30 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.5 และค่าใช้จ่าย 3,001-4,500 บาท จำนวน 29 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.3 (ตารางที่ 4.18)

ตารางที่ 4.18 ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษามูลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษามูล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
500-2,000 บาท	46	11.5
2,001-3,500 บาท	235	58.8
3,001-4,500 บาท	29	7.3
4,501- 5,500 บาท	30	7.5
มากกว่า 5,501 บาทขึ้นไป	60	15.0
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

จากผลการศึกษาเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายด้านการศึกษามูลของประชาชนที่ให้ความสนใจและความพยายามที่จะส่งเสริมให้บุตรได้รับการศึกษามีจำนวนถึง 235 ราย ในจำนวนแบบสอบถาม 400 ราย ถือว่าเป็นการให้ความสนใจในเรื่องการพัฒนาบุคลากรในครอบครัวและประชาชนของประเทศเพื่อเพิ่มขีดความสามารถและให้ได้รับความรู้ในขั้นพื้นฐานของการศึกษาส่วนผู้มีค่าใช้จ่ายในการศึกษามูลมากขึ้นนั้นเพราะว่าบุตรได้ไปศึกษาในต่างจังหวัดก็ต้องมีความจำเป็นที่จะมีค่าใช้จ่ายมากขึ้น ถือว่าเป็นรายจ่ายหลักที่มีความจำเป็นอย่างมากอีกประการหนึ่งเช่นเดียวกันโดยประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลยางคก ปัจจุบันได้มีการส่งเสริมให้บุตรหลานได้รับการศึกษาตามนโยบายของการพัฒนาตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 8 โดยมุ่งพัฒนาเอกชนเป็นศูนย์กลางในการพัฒนาประเทศให้เทียบทันกับประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งจะเห็นได้ว่ารายจ่ายสำหรับการศึกษามูลต่อเดือนอยู่ในอัตราที่สูงโดยเฉพาะในยุคของสินค้ามีราคาแพงขึ้นและสินค้าประเภทเครื่องอำนวยความสะดวกในการดำรงชีวิตที่มีความเป็นที่ต้องการเช่นพวกสินค้าอิเล็กทรอนิกส์เช่น คอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือ เมื่อมาเปรียบเทียบกับชาวบ้านที่ทำนาขายข้าวส่งลูกเรียนจ่ายค่าเทอมจะต้องใช้เวลานานถึง 4-6 เดือนกว่าจะเก็บผลผลิตได้อีกในปัจจุบันค่าบาทลดลงเงินไม่พอใช้จึงมีความจำเป็นต้องพึ่งเงินกู้ เพื่อส่งเสริมให้บุตรเรียนต่อในโรงเรียนที่มีชื่อเสียงหรือสถาบันที่มีคุณภาพในพื้นที่อำเภอเมืองหรือต่างจังหวัด รายจ่ายในส่วนนี้หน่วยงานเทศบาลตำบลที่เกี่ยวข้องสามารถให้ทุนการศึกษาเพื่อส่งเสริมบุคลากรในท้องถิ่นได้

11) การสูบบุหรี่และดื่มเหล้า

จากออกแบบสำรวจสอบถาม ประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปรางค์กู่ อำเภอห้วยฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 400 ราย ผู้ที่ให้ข้อมูลที่ไม่มีการสูบบุหรี่และดื่มเหล้าจำนวน 260 ราย คิดเป็นร้อยละ 65.0 และมีการสูบบุหรี่และดื่มเหล้า จำนวน 140 คน คิดเป็นร้อยละ 35.0 (ตารางที่ 4.19)

ตารางที่ 4.19 การสูบบุหรี่และดื่มเหล้าของผู้ตอบแบบสอบถาม

การสูบบุหรี่และดื่มเหล้า	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มี	140	35.0
ไม่มี	260	65.0
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

จากผลการศึกษาของประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปรางค์กู่ ผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่สูบบุหรี่ และดื่มเหล้าคิดเป็นร้อยละ 65 จากสำรวจและสอบถามพบว่าแต่ก่อนเคยสูบบุหรี่ของประชากรวัยอายุ 50 ขึ้นแต่ปัจจุบันได้มีการเลิกสูบเพราะว่าบุคคลในครอบครัวร้องขอในเลิก ประกอบด้วยภาระในครอบครัวค่าใช้จ่ายที่ต้องรับผิดชอบในรายจ่ายการศึกษานูรและ เป็นสิ่งที่สังคมส่วนมากไม่ให้การยอมรับและรังเกียจ และจากการสัมภาษณ์มีผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 40 ปีลงมาไม่คำนิยมสูบบุหรี่ โดยมีอัตราร้อยละ 35.0 ของแบบสอบถาม จากปัญหาที่พบเป็นสาเหตุที่ทำให้การสร้างค่านิยมแบบที่ไม่เหมาะสม ฉะนั้น ทางผู้ปกครอง พ่อ แม่ ในครอบครัวรวมทั้ง หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเทศบาลตำบล จะให้ความร่วมมือหรือมีนโยบายในการต่อต้านรณรงค์การเลิกสูบบุหรี่ และห่างไกลจากยาเสพติดให้โทษ สิ่งเหล่านี้ว่าเป็นการบ่อนทำลายสังคมและทำลายชาติทำให้เกิดความเสียหายต่องบประมาณแผ่นดินมหาศาลหลายแสนล้านบาทในแต่ละปีถือว่าไม่มีผลดีต่อสุขภาพและผู้ที่อยู่ใกล้ชิดในสังคมของชุมชนอีกด้วย

12) ค่าใช้จ่ายด้านการสูบบุหรี่และดื่มเหล้า

ประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปรางค์กู่ อำเภอห้วยฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 140 ราย สูบบุหรี่และดื่มเหล้า ซึ่งจะมีค่าใช้จ่ายในการสูบบุหรี่และดื่มเหล้าต่อเดือนคือ 500-1,000 บาท จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 49.3 รองลงมาคือ มีค่าใช้จ่ายต่ำกว่า 500 บาท จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 25.0 มีค่าใช้จ่าย 1,501-2,000 บาท จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 7.9 มีค่าใช้จ่าย

2,501 บาทขึ้นไป จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 7.1 มีค่าใช้จ่าย 1,001-1,500 บาท จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 5.7 และมีค่าใช้จ่าย 2,001-2,500 บาท จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 5.0 (ตารางที่ 4.20)

ตารางที่ 4.20 ค่าใช้จ่ายในการสูบบุหรี่และดื่มเหล้าของผู้ตอบแบบสอบถาม

ค่าใช้จ่ายในการสูบบุหรี่และดื่มเหล้า	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 500 บาท	35	25.0
500-1,000 บาท	69	49.3
1,001-1,500 บาท	8	5.7
1,501-2,000 บาท	11	7.9
2,001-2,500 บาท	7	5.0
2,501 บาทขึ้นไป	10	7.1
รวม	140	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

จากผลการสำรวจศึกษาของ ประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปงยางคก ยังมี ส่วนหนึ่งที่ยังสูบบุหรี่และดื่มเหล้า ในจำนวน 140 ราย โดยแยกเป็นรายจ่ายต่อเดือน ระหว่าง 500 – 1,000 บาท มีจำนวน 69 ราย คิดเป็นร้อยละ 49 แสดงถึงกลุ่มที่มีอาชีพรับจ้างทั่วไปและกลุ่มผู้ใช้ แรงงานหรือลูกจ้างในโรงงานอุตสาหกรรมที่มีการบริโภคสุราที่บ้าน และเมื่อพิจารณาจากกลุ่มผู้ ที่มีรายจ่ายในการใช้จ่ายเกี่ยวกับการสูบบุหรี่และการดื่มมากขึ้นก็จะมี การดื่มตามสถานที่ร้านอาหารที่ ราคาเครื่องดื่มที่มีราคาค่อนข้างสูงตามลำดับ แต่อย่างไรก็ตามถือเป็นค่าใช้จ่ายที่ไม่มีความจำเป็น เป็นการเพิ่มภาระให้กับตนเองและครอบครัว ซึ่งการสูบบุหรี่และดื่มเหล้า นั้น นอกจากจะมีค่าใช้จ่าย ที่เพิ่มขึ้นแล้ว ยังเป็นการทำลายสุขภาพอีกด้วย ดังนั้น ควรมีการส่งเสริมการเลิกสูบบุหรี่และงดเหล้า ของหน่วยงาน สสส. หรือ สำนักงานสาธารณสุขมาให้คำเพื่อชี้ให้ในชุมชนได้รู้ถึงอันตราย และ ผลของการดื่มสุราทำให้เกิดอุบัติเหตุทำให้เสียทรัพย์สินมากในแต่ละวันและเป็นการช่วย ประหยัดลดค่าใช้จ่ายในครอบครัวของประชาชนในเขตพื้นที่ของเทศบาลตำบลปงยางคกควรจะ ได้รับการสนับสนุนอีกทางหนึ่งด้วย

13) รายจ่ายในการซื้อสินค้า อุปโภค บริโภค และที่อยู่อาศัย

การศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับรายจ่ายในการซื้อสินค้า อุปโภค บริโภค และที่อยู่อาศัย ประกอบด้วย เชื้ออาหารหรือผักสด ผลไม้รับประทานในครอบครัว และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสาธารณูปโภค น้ำประปา ไฟฟ้า โทรศัพท์ ค่าใช้จ่ายซื้อเครื่องนุ่งห่มต่อเดือน ตลอดจนค่าใช้จ่ายในการซื้อสลากกินแบ่งรัฐบาล หวยใต้ดิน การเลี้ยงทารกต่อเดือน และรายจ่ายทางด้านภาษีสังคมจึงจะเห็นได้ว่าในสังคมจะมีกิจกรรม งานแต่งงาน งานกฐิน ผ้าป่า ต่อเดือนมากกว่าคนที่อาศัยในตัวเมือง รวมทั้งยังมีค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลที่ต้องดูแลบุคคลในครอบครัว ตลอดจนค่าใช้จ่ายสำหรับการศึกษาบุตรหลานในครอบครัวอีกด้วย

การปลูกผักสวนครัวสำหรับการบริโภคในครอบครัว

กลุ่มตัวอย่างประชาชนในเขตเทศบาลตำบลปรางค์กู่ อำเภอห้วยผึ้ง จังหวัดลำปาง จำนวน 400 ราย คิดเป็นร้อยละ 100.0 มีการปลูกผักสวนครัวสำหรับการบริโภคในครอบครัว แต่การปลูกผักสวนครัวยังเป็นการปลูกพวก ตะไคร้ ข่า จิง ผักกาด ไว้สำหรับรับประทานยังไม่มีมีการจัดการอย่างเป็นระบบสหกรณ์หรือการรวมกลุ่มเพื่อจำหน่ายแต่ยังทำในรูปแบบปลูกไว้บริโภคเท่านั้น (ตารางที่ 4.21)

ตารางที่ 4.21 การปลูกผักสวนครัวในครัวเรือนของผู้ตอบแบบสอบถาม

การปลูกผักสวนครัว	จำนวน(คน)	ร้อยละ
มี	400	100.0
ไม่มี	0	0.0
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

การปลูกผักสวนครัว เป็นการลดรายจ่ายในครัวเรือนส่วนหนึ่ง และยังอนุมานได้ว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างมีใช้ชีวิตความเป็นอยู่โดยอาศัยหลักเศรษฐกิจพอเพียง ด้วยการปลูกผักสวนครัวสำหรับการบริโภคในทุกครอบครัว ซึ่งในสังคมชนบทแล้ว การดำรงชีวิตความเป็นอยู่ยังมีการพึ่งพาซึ่งกันและกัน มีการแบ่งปัน หรือแลกเปลี่ยนวัตถุดิบที่ใช้ในการประกอบอาหารต่อกัน และช่วยเหลือกันตามอัตภาพหรือความสามารถที่ให้กับได้ การปลูกผักสวนครัว นอกจากจะเป็นการลดรายจ่ายในครัวเรือนแล้ว เชื่อว่ามีการแบ่งปัน หรือแลกเปลี่ยนต่อกันระหว่างครัวเรือน

14) จากศึกษาความต้องการของผู้ตอบแบบสอบถามที่ให้มีการรวมกลุ่ม

จากออกแบบสอบถาม ประชากรกลุ่มตัวอย่างในเขตเทศบาลตำบลปรางค์กู่ อำเภอ ห้างฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 400 ราย ส่วนใหญ่ มีความต้องการให้มีการรวมกลุ่มในชุมชน เช่น กลุ่มสหกรณ์ กลุ่มอาชีพ กลุ่มปลูกผัก หรือ กลุ่มผลิตภัณฑ์ ในระดับปานกลางถึงสูงถึงมี จำนวน 266 ราย คิดเป็นร้อยละ 66.5 รองลงมาคือมีความต้องการในระดับมากที่สุด จำนวน 75 คน คิดเป็น ร้อยละ 18.8 และมีความต้องการในระดับน้อย จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 14.8 รวมถึงความ ต้องการของชุมชนที่อยากให้มีการรวมกลุ่ม สหกรณ์ กลุ่มอาชีพ กลุ่มปลูกผัก หรือ กลุ่มผลิตภัณฑ์ (ตาราง ที่ 4.22)

ตารางที่ 4.22 ความต้องการชุมชนให้มีการรวมกลุ่มของผู้ตอบแบบสอบถาม

ความต้องการชุมชนให้มีการรวมกลุ่ม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มากที่สุด	75	18.8
ปานกลาง	266	66.5
น้อย	59	14.8
รวม	400	100.0

ที่มา : จากการสำรวจ

จากผลการศึกษา แสดงให้เห็นถึงความต้องการให้มีการรวม กลุ่มสหกรณ์เพื่อรวมตัว กันผลิตสินค้าเพื่อจำหน่ายให้กับกลุ่มนักท่องเที่ยวหรือจัดส่งให้กับพ่อค้าคนกลางโดยมีความต้องการ ผลิตในจำนวนมากๆเพื่อที่จะได้ลดต้นทุนในการผลิตซึ่งจะส่งผลต่อความเข้มแข็งความร่วมมือใน กลุ่ม รวมเป็นการเพิ่มศักยภาพของกลุ่มอาชีพทุกกลุ่มเช่น กลุ่มปลูกผัก หรือกลุ่มผลิตภัณฑ์ที่จะ แก้วบ้านจำ บ้านม่วง บ้านข้าง-แม่ตาล บ้านปางเหนือ-ปางใต้ การทำกะละเมะพร้าวประดิษฐ์ของกลุ่ม บ้านบ่อแป้น บ้านนางแล กลุ่มจักสานใบตาลบ้านปรางค์กู่ กลุ่มทำดอกไม้กระดกบ้านดอนแก้ว กลุ่มทำหมอนบ้านนางแล กลุ่มทำแคบหมูบ้านหม้อ กลุ่มปลูกผักปลอดสารสันหลวง-บ่อแป้นและ บ้าน สันบุญเรือง กลุ่ม ทำขนมบ้านสันหนองบง ซึ่งประชาชนในเขตตำบลได้เริ่มมองเห็น ความสำคัญในการรวมกลุ่มโดยต้องมีส่วนราชการหรือหน่วยงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้ การสนับสนุน ในเรื่องการพัฒนาคุณภาพสินค้า ความปลอดภัยของผู้บริโภค รวมทั้งสถานที่ จำหน่ายสินค้าจึงสร้างน่าเชื่อถือ ทำให้มีอำนาจต่อรองเกี่ยวกับราคาสินค้าในท้องถิ่นจึงมีความ ต้องการของตลาดและ จะทำให้ประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ประกอบอาชีพเกษตรกรจำหน่ายผลผลิตได้ ในราคาที่ เป็นธรรมมากขึ้นตลอดจนมีรายได้ยั่งยืนทำให้คุณภาพชีวิตในครอบครัวดีขึ้น